

de la Libr^a N^o

CLAVDII SESELLII,
VIRI PATRICII,
DE REPUBLICA GAL-
liæ & regum officijs,
Libri duo.

Ioanne Sleidano, Interprete. *Authore*
Joanne

Adiecta est summa doctrinæ Plato-
nis, de Repub. & Legibus.

ARGENTORATI, IN
ædibus Vuendelini Ribelij.

ANNO M. D. XLVIII.

*Corregido conforme el de 1640. Salamanca
el Nov. 17. de 1640.*

Paulo Herlogne

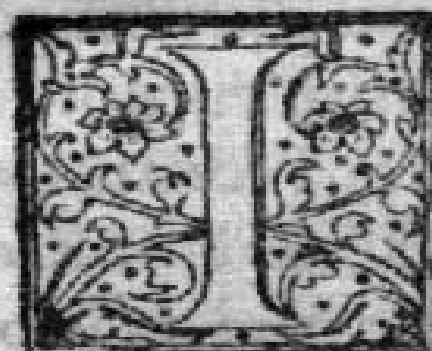
S E R E N I S S I M O

Principi, Eduardo, eius nominis sexto, Angliæ, Franciæ & Hi-

bernæ Regi, Ioannes

Sleidanus

S. D.

INTER ALIAS PHI-
losophiæ partes, qui
doctrina reliquis om-
nibus præstiterunt,
Plato & Aristoteles,
hanc etiam diligenter atq; copiosè
tractarunt, serenissime rex, quæ civi-
lem societatem & reip. procuratio-
nem complectitur. Nec enim satis
esse putabant, ea solum mandare li-
teris, quæ uel ad ingenij cuiusq; cul-
turam, uel ad formãdos mores, uel
ad synceram atq; perfectam animi
tum uoluptatem tum consolatio-
nem pertinent, sed elaborandum eti-
am sibi ducebant, quemadmodum
publicè prodesse, & eam qua præ-

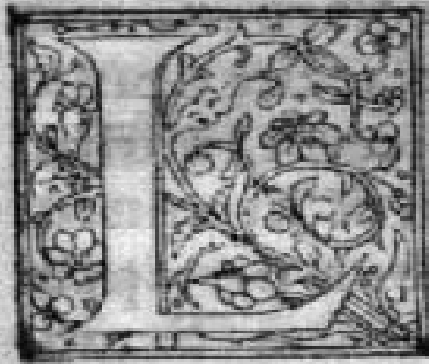
CLAVDII SESELI

lij, de Republica Galliæ, & Regum
officijs, Liber primus.

MISSIS PHILOSOPHorum prolixis disputa-
tionibus, rem ipsam sta-
tim aggrediemur. Ad-
ministrandæ ergo reipub-
licæ tria sunt genera,
quum uni tantum rei summa permitti-
tur, Monarchiam: quum pluribus atq;
præcipuis populi, Aristocratiam: ubi
verò multitudinis est imperiū, Democra-
tiam uocant. Ex ijs optimum statum esse
putant, Monarchiam, quando princeps
est uir bonus & prudens & reip. amans.
Quia uerò difficillimum est in tanta po-
testate, seruare æquitatem: alterum ge-
nus, quod est optimatum & hominum
delectorum, uidetur esse præstantius &
tolerabilius, & firmiore fundamento
subsistere, quando uidelicet ex omni
multitudine ij præficiuntur, qui uirtute
& ingenio maximè antecellunt, nam
qui sunt in his uitiosi, reliquorum impe-
rio faciliè coercentur. Tertium genus,

S V M M A D O C T R I N A
 næ Platonis de Republica
 & legibus.

LIBRO PRIMO SO
 crates cum alijs nonnul-
 lis amicè ac familiariter
 cōfabulatur de senectus-
 te, & per occasionem ser-
 monis incidit quæstio,
 quidnā sit illud, quod Iustum appella-
 tur: pleriq; sic definiēbant, ut dicerent Iu-
 stitiam esse uirtutem quæ suū cuiq; red-
 dat. Eam definitionē impugnat Socra-
 tes, et ait ad iustitiam pertinere, depositū
 reddere: sed tamen furioso minimè red-
 dendum esse quod deposuit, non esse
 igitur idoneam satis atque firmam hanc
 definitionem. Erat qui diceret, iustitiam
 esse, quæ bene faceret amicis, male au-
 tem inimicis. Hoc ipsum quoq; Socra-
 tes refellit, & more suo per minutas in-
 terrogatiunculas colligit atque demon-
 strat, esse præter officium uiri iusti, nocere
 cuiquam. Tertia fuit sententia Thra-
 symachi, iustum esse nihil aliud, quàm
 quod homini præpotenti, & qui magi-

